

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 12.3.2012
COM(2012) 85 final

2012/0036 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

**privind înghețarea și confiscarea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni în
Uniunea Europeană**

{SWD(2012) 31 final}
{SWD(2012) 32 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

1.1. Contextul general

Prezenta propunere de directivă vizează facilitarea misiunii autorităților statelor membre de a confisca și recupera profiturile realizate de infractori din activitățile grave de criminalitate organizată transfrontalieră. Aceasta urmărește să combată stimulentele financiare care instigă la comiterea de infracțiuni, să protejeze economia licită împotriva infiltrărilor rețelilor infracționale și corupției și să restituie profiturile provenite din activitățile infracționale autorităților publice care furnizează servicii cetățenilor. De asemenea, răspunde contextului economic actual caracterizat de o criză financiară și de o încetinire a creșterii economice care generează noi oportunități pentru grupările infracționale, accentuează vulnerabilitatea economiei și a sistemului financiar și creează noi provocări pentru autoritățile publice în ceea ce privește finanțarea nevoilor crescânde în materie de servicii sociale și de asistență.

Grupările de criminalitate organizată sunt întreprinderi ilegale, create să genereze profit. Acestea se angajează într-o multitudine de activități infracționale transfrontaliere care generează profituri considerabile - trafic de droguri, trafic de ființe umane, trafic ilicit de arme, corupție.

Conform estimărilor Organizației Națiunilor Unite, la nivel global, valoarea totală a produselor în 2009, provenite din săvârșirea de infracțiuni se ridică la aproximativ 2,1 bilioane USD, respectiv 3,6 % din PIB-ul mondial¹. Nu există estimări fiabile la nivelul Uniunii Europene² cu privire la amploarea profiturilor provenite din activități infracționale, însă produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni în Italia au fost estimate în 2011 la 150 de miliarde EUR. În regatul Unit, în 2006, veniturile provenite din activitățile de criminalitate organizată au fost estimate la 15 miliarde GBP.

Profiturile generate de aceste activități sunt spălate și reinvestite în activități licite. Din ce în ce mai mult, grupările de criminalitate organizată ascund și reinvestesc activele în alte state membre decât cele în care a fost comisă infracțiunea³. Acest fapt diminuează capacitatea UE de a combate formele grave de criminalitate organizată transfrontalieră și afectează funcționarea pieței interne prin denaturarea concurenței cu întreprinderile care își desfășoară

¹ Oficiului Națiunilor Unite privind Drogurile și Criminalitatea, „Estimating illicit financial flows resulting from drug trafficking and other transnational organised crime” („Estimarea fluxurilor financiare ilicite provenite din traficul de droguri și alte forme de criminalitate organizată transfrontalieră”), octombrie 2011.

² Există mai multe estimări cu privire la valoarea piețelor ilicite. Conform estimărilor Națiunilor Unite, în 2005, comerțul mondial cu droguri a generat 321 de miliarde USD. Conform estimărilor Consiliului Europei, traficul de ființe umane generează anual, la nivel global, 42,5 miliarde de USD. Conform estimărilor OCDE, piața mondială anuală a bunurilor contrafăcute se cifrează până la 250 de miliarde USD. Anual, în UE, costurile corupției sunt estimate la aproximativ 1 % din PIB-ul UE.

³ A se vedea concluziile Consiliului Justiție și Afaceri Interne din iunie 2010 privind confiscarea și recuperarea activelor, documentul Consiliului 7769/3/10. Pentru informații similare, a se vedea rezumatul evaluării amenințării pe care o reprezintă criminalitatea organizată din UE (2011) și Raportul anual al Eurojust pentru 2010.

activitatea în mod legal și prin distrugerea încrederii în sistemul financiar⁴. În fine, formele grave de criminalitate organizată privează guvernele naționale și bugetul UE de venituri fiscale.

Prin urmare, toate statele membre ar trebui să dispună de un sistem eficient de înghețare, gestionare și confiscare a activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni, susținut de un cadru instituțional adecvat și de resursele umane și financiare necesare. Cu toate acestea, deși există reglementări la nivel național și al UE, confiscarea bunurilor provenite din activități infracționale rămâne insuficient evoluată și aplicată. Suma totală recuperată din activități infracționale în UE rămâne modestă în raport cu veniturile estimate ale grupurilor de criminalitate organizată⁵. De exemplu, în 2009, valoarea activelor confiscate în Franța a fost de 185 de milioane EUR, 154 de milioane GBP în Regatul Unit, 50 de milioane EUR în Țările de Jos și 281 de milioane EUR în Germania.

Întrucât reprezintă un instrument eficient în lupta împotriva criminalității organizate, confiscarea activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni a devenit o prioritate strategică la nivelul UE. Programul de la Stockholm din 2009⁶ invită statele membre și Comisia să acționeze în direcția eficientizării confiscării activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni și să consolideze cooperarea dintre oficiile de recuperare a creanțelor.

Concluziile Consiliului Justiție și Afaceri Interne privind confiscarea și recuperarea activelor, adoptate în iunie 2010⁷, invită la o abordare mai coordonată a statelor membre în vederea asigurării unei aplicări mai eficiente și la scară mai extinsă a confiscării activelor provenite din activități infracționale. Acestea solicită Comisiei, în special, să adopte măsuri pentru consolidarea cadrului legislativ în vederea instituirii unor regimuri mai eficiente în ceea ce privește confiscarea aplicată terților și confiscarea extinsă. De asemenea, acestea subliniază importanța tuturor fazelor procesului de confiscare și recuperare a activelor și recomandă măsuri de conservare a valorii activelor pe durata desfășurării acestui proces.

Comunicarea Comisiei „O strategie de securitate internă în acțiune”⁸ menționează prezentarea de către Comisie a unei propuneri legislative care să consolideze cadrul legislativ al UE în materie de confiscare, care să permită într-o mai mare măsură, în special, confiscarea aplicată terților⁹ și confiscarea extinsă și care să faciliteze recunoașterea reciprocă între statele membre a hotărârilor de confiscare care nu se bazează pe o sentință de condamnare¹⁰.

⁴ A se vedea, de asemenea, concluziile Consiliului privind prevenirea crizelor economice și sprijinirea activității economice, 23.4. 2010 (documentul Consiliului 7881/10), punctul 7d.

⁵ De exemplu, în Regatul Unit o estimare oficială din 2006 cifrează veniturile provenite din activități infracționale la 15 miliarde GBP, în același an fiind recuperate de către stat 125 milioane GBP, a se vedea Home Office (2006) citat în cadrul Evaluării Europol privind amenințarea pe care o reprezintă criminalitatea organizată din 2010.

⁶ „O Europă deschisă și sigură în serviciul cetățenilor și pentru protecția acestora”, document al Consiliului 17024/09, adoptat de către Consiliul European din 10-11 decembrie 2009.

⁷ Documentul Consiliului 7769/3/10.

⁸ COM(2010) 673 final din 22.11.2010.

⁹ Confiscarea aplicată terților presupune confiscarea activelor care au fost transferate de o persoană anchetată sau condamnată către un terț.

¹⁰ Procedurile de confiscare care nu se bazează pe o sentință de condamnare permit înghețarea și confiscarea bunurilor, independent de existența sau nu a unei condamnări prealabile pronunțate împotriva proprietarului de către o instanță penală.

În octombrie 2011, Parlamentul European a adoptat un raport din proprie inițiativă cu privire la criminalitatea organizată, în care se solicită Comisiei să prezinte cât mai curând posibil noi propuneri legislative în materie de confiscare care să cuprindă, în special, dispoziții privind aplicarea eficace a confiscării extinse și a confiscării care nu se bazează pe o sentință de condamnare, dispoziții care să permită confiscarea bunurilor transferate către părți terțe și dispoziții privind facilitarea sarcinii probei după condamnarea unei persoane pentru comiterea unei infracțiuni grave privind originea bunurilor deținute de către aceasta¹¹.

În comunicarea adoptată în 2008¹² privind produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni, Comisia a identificat zece priorități strategice pentru acțiunile viitoare și a evidențiat deficiențele cadrului legislativ al UE (lacune legate de punerea în aplicare, lipsa clarității dispozițiilor, lipsa coerenței între dispozițiile în vigoare).

În acest context, Comisia propune o directivă de stabilire a unor norme minime pentru statele membre în ceea ce privește înghețarea și confiscarea activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni prin aplicarea confiscării directe, a confiscării valorii echivalente, a confiscării extinse, a confiscării care nu se bazează pe o sentință de condamnare (în cazuri limitate) și a confiscării aplicate terților. Adoptarea acestor norme minime va consolida armonizarea „regimurilor de înghețare și confiscare” și va facilita, astfel, încrederea reciprocă și cooperarea transfrontalieră eficientă.

În plus, Comisia va continua să analizeze și să cerceteze posibilitățile de consolidare a recunoașterii reciproce a hotărârilor de înghețare și de confiscare, ținând seama pe deplin de drepturile fundamentale. În timp, toate hotărârile de confiscare și de înghețare emise de către un stat membru ar trebui să poată fi puse în aplicare în mod efectiv împotriva bunurilor situate în alt stat membru. În acest scop, Comisia va continua să încurajeze statele membre să pună în aplicare instrumentele juridice existente ale UE în materie de recunoaștere reciprocă.

Prezenta propunere nu implică niciun cost pentru bugetul UE. De asemenea, nu vizează alocarea bugetară a produsului confiscării.

1.2. Dispozițiile UE existente în materie

Cadrul legislativ actual al UE privind înghețarea și confiscarea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni constă în patru decizii-cadru ale Consiliului și într-o decizie a Consiliului:

- Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului¹³, care introduce obligația statelor membre de a institui măsura confiscării, de a permite confiscarea valorii echivalente¹⁴ în situația în care produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni nu pot fi confiscate și de a garanta faptul că solicitările adresate de alte state membre sunt tratate cu același grad de prioritate precum procedurile interne;

¹¹ Raportul Parlamentului European privind criminalitatea organizată în Uniunea Europeană, adoptat la 25 octombrie 2011, documentul A7-0333/2011 [*referință provizorie*].

¹² „Produsele provenite din activități de criminalitate organizată - garantarea principiului potrivit căruia criminalitatea nu aduce venituri”, COM(2008) 766 final din 20.11.2008.

¹³ JO L 182, 5.7.2001.

¹⁴ Confiscarea valorii echivalente vizează confiscarea unei sume de bani egale cu valoarea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni.

- Decizia-cadru 2005/212/JAI¹⁵, care armonizează legile în materie de confiscare. Confiscarea ordinară, inclusiv confiscarea valorii echivalente, trebuie să fie disponibilă în cazul tuturor infracțiunilor care se pedepsesc cu aplicarea unei sentințe privative de libertate de 1 an. Confiscarea extinsă¹⁶ trebuie să poată fi aplicată în cazul unor infracțiuni grave, atunci când sunt „comise în cadrul unei organizații criminale”;
- Decizia-cadru 2003/577/JAI¹⁷ care prevede recunoașterea reciprocă a hotărârilor de înghețare;
- Decizia-cadru 2006/783/JAI¹⁸, care prevede recunoașterea reciprocă a hotărârilor de confiscare, precum și
- Decizia 2007/845/JAI a Consiliului¹⁹ privind schimbul de informații și cooperarea dintre oficiile de recuperare a creanțelor obligă statele membre să instituie sau să desemneze oficiile naționale de recuperare a creanțelor ca puncte de contact centrale naționale care facilitează, printr-o cooperare consolidată, depistarea cât mai rapidă cu putință, la nivelul UE, a bunurilor care provin din activități infracționale.

Aceste instrumente au fost create, în special, pentru a combate formele grave de criminalitate organizată. Cu toate acestea, în plus față de dispozițiile privind confiscarea extinsă, cadrul juridic actual al UE în domeniul dreptului penal material este aplicabil în cazul confiscării produselor provenite din săvârșirea oricărei infracțiuni care este sancționată cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată mai mare un an.

1.3. Coerența cu alte politici

Programul de lucru al Comisiei pentru 2011 face din prezenta propunere o inițiativă strategică, ca parte a unei inițiative politice mai ample care vizează protejarea economiei licite de infiltrările rețelelor infracționale. Inițiativa include măsuri de combatere a corupției în UE²⁰ și o strategie a UE de luptă antifraudă²¹ adoptată în iunie 2011. Prin protejarea economiei licite, prezenta propunere va contribui la creșterea economică și la crearea de locuri de muncă în Europa și va facilita creșterea economică durabilă, în conformitate cu strategia Europa 2020²².

Pachetul anticorupție adoptat de Comisie în iunie 2011 a instituit o abordare consolidată de politică în ceea ce privește combaterea corupției, într-o gamă extinsă de politici interne și externe ale UE, și a creat un nou mecanism de raportare periodică privind evaluarea eforturilor statelor membre de combatere a corupției, începând cu 2013. Comunicarea privind

¹⁵ JO L 68, 15.3.2005, p. 49.

¹⁶ Confiscarea extinsă presupune o confiscarea activelor care excede sfera produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni obținute în mod direct, fără a fi nevoie de stabilirea unei legături între activele suspectate a fi obținute din săvârșirea de infracțiuni și un anumit tip de activitate infracțională.

¹⁷ JO L 196, 2.8.2003, p. 45.

¹⁸ JO L 328, 24.11.2006, p. 59.

¹⁹ JO L 332, 18.12.2007, p. 103.

²⁰ COM(2011) 307, 308, 309 și C (2011) 3673 final din 6.6.2011.

²¹ COM(2011) 376 final din 24.6.2011.

²² COM(2010) 2020 final din 3.3.2010. A se vedea, de asemenea, concluziile Consiliului privind prevenirea crizelor economice și sprijinirea activității economice, 23.4. 2010 (documentul Consiliului 7881/10), punctul 7d.

combaterea corupției în UE invita statele membre să adopte toate măsurile necesare pentru a asigura, în cazurile de corupție, depistarea și urmărirea eficace, precum și obținerea unor rezultate constante în ceea ce privește aplicarea sentințelor disuasive și recuperarea bunurilor dobândite prin desfășurarea de activități infracționale. De asemenea, este subliniată necesitatea unui cadru legislativ revizuit al UE în materie de confiscare și recuperare a activelor pentru a garanta că instanțele din statele membre au capacitatea de a confisca în mod efectiv activele provenite sau suspectate că provin din săvârșirea de infracțiuni și de a recupera valorile care corespund acestora, inclusiv în cazurile care implică acte de corupție.

În același context de protejare a economiei licite, Comisia a lansat în 2011 o serie de inițiative care vizează o mai bună protecție la nivelul UE a banilor contribuabililor împotriva fraudei și corupției. Acestea includ o propunere a Comisiei de modificare a cadrului legislativ al OLAF²³, Comunicarea privind protejarea intereselor financiare ale UE prin măsuri de drept penal și investigații administrative²⁴, precum și Comunicarea privind o strategie antifraudă a Comisiei (SAFC). Punerea în aplicare a SAFC se realizează într-o coordonare strânsă cu activitățile legate de Raportul UE privind combaterea corupției. Acesta din urmă se va concentra pe aplicarea politicilor privind combaterea corupției în statele membre, în timp ce SAFC pune accentul pe măsurile de prevenire și combatere a fraudei și corupției, în special cele care afectează fondurile UE.

Prezenta propunere este conformă cu legislația UE de combatere a spălării banilor, în special cu dispozițiile celei de a treia directive UE privind combaterea spălării banilor²⁵ și cu inițiativele conexe pe care Comisia, celelalte instituții ale UE și statele membre le desfășoară în materie.

2. REZULTATELE CONSULTĂRII PĂRȚILOR INTERESATE ȘI EVALUAREA IMPACTULUI

2.1. Consultarea părților interesate

Propunerea a fost elaborată în conformitate cu principiile Comisiei pentru o mai bună reglementare. La pregătirea prezentei propuneri și a evaluării impactului au fost respectate standardele minime privind consultarea părților interesate.

În cadrul reuniunii plenare²⁶ a Rețelei Interagenției Camden de Recuperare a Creanțelor (septembrie 2010) și în contextul a opt reuniuni ale platformei informale a oficiilor de recuperare a creanțelor din UE (între 2009 – 2011), au avut loc ample consultări și discuții cu experți.

Nu a fost realizată nicio consultare publică online, întrucât confiscarea este un domeniu specific în legătură cu care nu există suficientă expertiză. Au fost stabilite contacte cu

²³ COM(2011) 135 final din 17.3.2011.

²⁴ COM(2011) 293 final din 26.5.2011.

²⁵ Directiva 2005/60/CE din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului, JO L 309, 25.11.2005, p. 15.

²⁶ Această rețea (CARIN), sprijinită de Comisie și de Europol, este o rețea internațională de profesioniști în domeniul recuperării creanțelor care include experți (un punct de contact privind aplicarea legii și un punct de contact judiciar) din peste 50 de țări și jurisdicții, inclusiv din 26 de state membre ale UE. Obiectivele sale sunt schimbul de bune practici și îmbunătățirea cooperării dintre agenții în domeniul recuperării creanțelor transfrontaliere.

societatea civilă, în special cu organizații care promovează legalitatea, lupta împotriva criminalității organizate și protecția victimelor criminalității²⁷.

De asemenea, aspecte referitoare la confiscarea activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni sunt discutate intens de experți. Din ce în ce mai frecvent, au loc reuniuni internaționale ale practicienilor și seminarii strategice în domeniul confiscării și recuperării activelor²⁸. Practicienii consideră că majoritatea dispozițiilor prevăzute de propunere reflectă cele mai bune practici, astfel cum sunt prevăzute în recomandările emise de Rețeaua Interagenției Camden de Recuperare a Creanțelor între 2005 și 2010. De asemenea, dispozițiile sunt conforme cu recomandările în domeniul confiscării emise de Grupul de Acțiune Financiară Internațională al OCDE (GAFI)²⁹.

Statele membre și-au exprimat opiniile cu privire la aceste aspecte în cadrul concluziilor Consiliului JAI din 2010 menționat mai sus. Deși a existat un acord general cu privire la majoritatea aspectelor, unele state membre au exprimat rezerve în ceea ce privește confiscarea care nu se bazează pe o sentință de condamnare. Pe de altă parte, cu privire la alte aspecte (de exemplu, confiscarea aplicată terților, gestionarea activelor) statele membre au fost de acord cu privire la necesitatea unui răspuns mai energic din partea UE.

Avocații apărării și-au exprimat îngrijorările în legătură cu extinderea competențelor în materia confiscării extinse, a confiscării care nu se bazează pe o sentință de condamnare și a confiscării aplicate terților, fapt ce ar putea afecta respectarea drepturilor fundamentale (o posibilă limitare a dreptului de proprietate și a dreptului la un proces echitabil). Astfel cum se precizează mai jos, propunerea acordă o atenție deosebită acestor preocupări.

2.2. Evaluarea impactului

În conformitate cu politica sa pentru o mai bună legiferare, Comisia a realizat o evaluare a impactului alternativelor de politică bazate pe un studiu extern, care a fost finalizat în martie 2011³⁰.

Studiul extern se bazează pe o amplă consultare a practicienilor și experților, inclusiv pe interviuri cu unele puncte de contact naționale ale Rețelei Interagenției Camden de Recuperare a Creanțelor. După cum reiese din poziția adoptată în negocierea concluziilor Consiliului menționate mai sus, statele membre sunt de acord, în general, cu privire la necesitatea existenței unor norme mai severe ale UE în domeniul recuperării activelor.

De asemenea, evaluarea impactului se bazează pe concluziile și recomandările formulate de un alt studiu, finalizat în 2009³¹. Studiul analizează practicile statelor membre în materie de confiscare, axându-se, în special, pe practicile care s-au dovedit eficace la nivel național, în

²⁷ De exemplu, serviciile Comisiei au organizat o serie de reuniuni bilaterale cu reprezentanți ai rețelei FLARE (libertate, legalitate și drepturi în Europa) și ai rețelelor asociate ale acesteia.

²⁸ De exemplu, Centre de excelență pentru formarea în domeniul recuperării activelor (CEART) și Seminarul strategic al Eurojust din 2010.

²⁹ În special, recomandarea nr. 4 din Recomandările GAFI, astfel cum au fost revizuite în februarie 2012.

³⁰ Contract-cadru de prestări servicii nr. JLS/2010/EVAL/FW/001/A1, *Studiu referitor la o evaluare a impactului privind o propunere de nou cadru legislativ în materie de confiscare și recuperare a activelor deținute de infractori*.

³¹ „Evaluarea eficacității practicilor statelor membre ale UE în ceea ce privește identificarea, urmărirea, înghețarea și confiscarea activelor provenite din activități infracționale”, disponibil la http://ec.europa.eu/home-affairs/policies/crime/crime_confiscation_en.htm

vederea promovării și a schimbului de bune practici. Studiul a identificat mai multe obstacole în calea eficacității acțiunilor de confiscare, respectiv tradițiile juridice diferite, având ca rezultat lipsa unei abordări comune în ceea ce privește măsurile de confiscare, dificultăți legate de intrarea în posesie și conservarea valorii bunurilor, lipsa de resurse și de formare, contactele limitate dintre autorități, precum și absența unor statistici coerente și comparabile.

În fine, evaluarea impactului se bazează pe rapoartele de punere în aplicare publicate de către Comisie cu privire la actele legislative în vigoare ale UE. Rapoartele privind Deciziile-cadru 2005/212/JAI³², 2003/577/JAI³³ și 2006/783/JAI³⁴ arată că statele membre au înregistrat întârzieri în procesul de transpunere a acestora și că dispozițiile în cauză au fost adesea puse în aplicare într-o manieră incompletă sau incorectă. Doar în ceea ce privește Decizia 2007/845/JAI, gradul de punere în aplicare în statele membre poate fi considerat ca relativ satisfăcător³⁵.

Evaluarea impactului a analizat mai multe opțiuni de politică, fiecare reprezentând diferite grade de intervenție la nivelul UE: o opțiune fără caracter legislativ, o opțiune legislativă minimă (corectarea deficiențelor existente la nivelul cadrului legislativ al UE în vigoare care afectează funcționarea corespunzătoare a acestuia) și o opțiune legislativă maximă (care depășește obiectivele cadrului legislativ în vigoare al UE). În cadrul acesteia din urmă, sunt analizate două subopțiuni legislative maxime, una care include și alta care exclude adoptarea de măsuri la nivelul UE în materie de recunoaștere reciprocă a hotărârilor de înghețare și confiscare între statele membre.

Opțiunea de politică preferată este opțiunea legislativă maximă. Această opțiune ar spori în mod considerabil armonizarea normelor naționale în materie de confiscare și executare, *inter alia* prin revizuirea dispozițiilor existente privind confiscarea extinsă, prin introducerea de noi dispoziții privind confiscarea care nu se bazează pe o sentință de condamnare și confiscarea aplicată terților, precum și prin introducerea unor norme mai eficace privind recunoașterea reciprocă a hotărârilor de înghețare și de confiscare.

Pe lângă alte drepturi fundamentale, evaluarea impactului a analizat impactul asupra protecției datelor cu caracter personal, care nu a fost considerat semnificativ.

Raportul complet de evaluare a impactului este disponibil la adresa: http://ec.europa.eu/home-affairs/policies/crime/crime_confiscation_en.htm

³² Raport al Comisiei în temeiul articolului 6 din Decizia-cadru a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătura cu infracțiunea (2005/212/JHA), COM(2007) 805 final din 17.12.2007.

³³ Raport al Comisiei în temeiul articolului 14 din Decizia-cadru 2003/577/JHA a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a hotărârilor de înghețare a bunurilor sau a probelor, COM(2008) 885 final din 22.12.2008.

³⁴ Raport al Comisiei în temeiul articolului 22 din Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare, COM(2010) 428 final din 23.8.2010

³⁵ Raport al Comisiei în temeiul articolului 8 din Decizia 2007/845/JAI a Consiliului din 6 decembrie 2007 privind cooperarea între oficiile de recuperare a creanțelor din statele membre în domeniul urmăririi și identificării produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a altor bunuri având legătură cu infracțiunile, COM(2011) 176 final din 12.4.2011.

2.3. Temei juridic

Prezenta propunere se bazează pe articolul 82 alineatul (2) și articolul 83 alineatul (1) din TFUE.

Atribuirea de competențe privind confiscarea și recuperarea activelor s-a modificat ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Întrucât principalul temei juridic al prezentei propuneri este articolul 83 alineatul (1) din TFUE, domeniul său de aplicare este limitat la infracțiunile din domeniile enumerate la articolul respectiv, și anume terorismul, traficul de persoane și exploatarea sexuală a femeilor și a copiilor, traficul ilicit de droguri, spălarea banilor, corupția, contrafacerea mijloacelor de plată, criminalitatea informatică și criminalitatea organizată. Traficul ilicit de arme este reglementat în cazul în care această infracțiune a fost comisă în contextul criminalității organizate.

Unul din domeniile infracționale enumerate este cel privind „criminalitatea organizată”. Prin urmare, propunerea va acoperi și alte activități infracționale care nu sunt menționate la articolul 83 alineatul (1), în cazul în care aceste infracțiuni sunt comise prin participarea într-o organizație de criminalitate organizată, în sensul Deciziei-cadru 2008/841/JAI a Consiliului privind lupta împotriva criminalității organizate³⁶.

Limitarea domeniului de aplicare al prezentei propuneri la domeniile infracționale enumerate la articolul 83 alineatul (1), inclusiv crimele comise prin participarea într-o organizație de criminalitate organizată, implică faptul că dispozițiile existente ale UE privind confiscarea ar trebui să rămână în vigoare în vederea menținerii unui anumit grad de armonizare în ceea ce privește activitățile infracționale care nu intră în domeniul de aplicare al prezentei directive. În consecință, propunerea menține articolele 2, 4 și 5 din Decizia-cadru 2005/212/JAI.

2.4. Subsidiaritate, proporționalitate și respectarea drepturilor fundamentale.

În conformitate cu articolul 5 alineatul (3) din TUE, Uniunea trebuie să acționeze doar în cazul în care acțiunea propusă nu poate fi realizată în mod satisfăcător de către statele membre. Articolul 67 din TFUE prevede că Uniunea oferă cetățenilor un nivel ridicat de securitate prin prevenirea criminalității și prin combaterea acestui fenomen. Confiscarea activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni este recunoscută din ce în ce mai mult ca un instrument esențial de combatere a criminalității organizate, un fenomen care, foarte adesea, are un caracter transnațional și, prin urmare, trebuie contracarat pe baze comune. Prin urmare, UE este mai în măsură decât statele membre în mod individual să reglementeze înghețarea și confiscarea activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni .

Din ce în ce mai mult, activele grupărilor de criminalitate organizată, sunt ascunse și investite în afara țării lor de origine (adesea în mai multe țări)³⁷. Această dublă dimensiune transfrontalieră (activitățile grupărilor de criminalitate organizată și investițiile acestora) justifică cu atât mai mult acțiunea UE de a viza activele grupurilor de criminalitate organizată.

Toate dispozițiile respectă pe deplin principiul proporționalității și drepturile fundamentale, inclusiv dreptul la proprietate, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil, dreptul la o audiere publică, imparțială și într-un termen rezonabil, dreptul la

³⁶ Decizia-cadru 2008/841/JAI din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva criminalității organizate, JO L 300, 11.11.2008, p. 42.

³⁷ A se vedea trimiterea de la nota de subsol 2.

o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești și dreptul de a fi informat cu privire la modul de exercitare a acestuia, dreptul la respectarea vieții private și de familie și dreptul la protecția datelor cu caracter personal, dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași infracțiune (*ne bis in idem*), precum și principiile legalității și proporționalității pedepselor.

În special, introducerea dispozițiilor armonizate privind confiscarea care nu se bazează pe o sentință de condamnare este prevăzută pentru cazuri extrem de limitate, și anume atunci când inculpatul nu poate fi urmărit în justiție în situațiile de deces, boală sau când se sustrage urmăririi penale. Confiscarea extinsă este permisă doar în măsura în care instanța constată, pe baza unor elemente concrete, că o persoană condamnată pentru comiterea unei infracțiuni este în posesia unor active în privința cărora există probabilitatea provenienței din alte activități infracționale similare, mai degrabă decât din alt gen de activități. Persoana condamnată are posibilitatea de a combate efectiv aceste fapte specifice. În plus, competențele de confiscare extinse nu pot fi aplicate în cazul produselor care se presupune că au fost obținute din activități infracționale pentru care persoana vizată a fost achitată într-un proces anterior sau în alte cazuri în care se aplică principiul *ne bis in idem*. Confiscarea aplicată terților este permisă doar în condiții specifice, și anume în cazul în care terțul care dobândește bunurile a plătit pentru acestea o sumă inferioară valorii de piață și ar fi trebuit să bănuiască astfel că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni și în urma realizării unei evaluări care arată că sunt șanse reduse de a confisca bunurile direct de la persoana care le-a transferat. În fine, propunerea cuprinde garanții specifice și posibilități de atac pentru a asigura un nivel echivalent de protecție și respectare a drepturilor fundamentale. Acestea includ dreptul de a fi informat cu privire la proceduri, dreptul de a fi reprezentat de un avocat, obligația de a comunica cât mai curând posibil orice hotărâre care poate afecta dreptul de proprietate și posibilitatea efectivă de a contesta o astfel de hotărâre. Aceste căi de atac specifice nu sunt prevăzute doar pentru persoanele acuzate sau suspectate de comiterea unor infracțiuni, ci și pentru alte persoane, în contextul confiscării aplicate terților.

Deși a evitat să se pronunțe asupra chestiunii de principiu privind compatibilitatea confiscării care nu se bazează pe o sentință de condamnare și a regimurilor de confiscare extinsă cu Convenția europeană a drepturilor omului, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) a pronunțat o serie de hotărâri care au susținut aplicarea acestora în cazuri specifice. Procedurile naționale de confiscare care nu se bazează pe o sentință de condamnare și presupun inversări ale sarcinii probei în ceea ce privește caracterul licit al bunurilor dobândite (care sunt mai cuprinzătoare decât cele prevăzute de prezenta directivă) au fost confirmate de CEDO, în măsura în care acestea au fost aplicate în mod corect, în cazuri concrete, și în condițiile existenței unor măsuri de siguranță adecvate aflate la dispoziția persoanei afectate. De exemplu, s-a considerat că un caz de aplicare a legislației italiene presupune limitări proporționale ale drepturilor omului, acestea constituind restricții necesare pentru combaterea mafiei³⁸. Într-un alt caz, s-a considerat că aplicarea regimului civil de confiscare din Regatul Unit nu reprezintă o încălcare a Convenției europene a drepturilor omului³⁹.

³⁸ Hotărâre pronunțată în cauza Raimondo vs Italia din 22 februarie 1994.

³⁹ Hotărârea Walsh v. Directorului Agenției de recuperare a creanțelor (Regatul Unit) (2005).

2.5. Alegerea instrumentelor

Pentru a modifica dispozițiile UE privind armonizarea, singurul instrument viabil este o directivă care să înlocuiască Acțiunea comună 98/699/JAI și, parțial, Deciziile-cadru 2001/500/JAI și 2005/212/JAI.

2.6. Dispoziții specifice

- Obiect (articolul 1)

Articolul precizează că directiva prevede doar normele minime (legislația națională poate fi mai cuprinzătoare) și că se referă la confiscarea instrumentelor sau produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni.

- Definiții (articolul 2)

Majoritatea definițiilor sunt preluate din deciziile-cadru anterioare ale UE sau din convențiile internaționale. Definiția „produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni” a fost extinsă în raport cu definiția prevăzută în Decizia-cadru 2005/212/JAI, pentru a include posibilitatea confiscării tuturor beneficiilor cuantificabile care rezultă din comiterea de infracțiuni, inclusiv veniturile indirecte.

Definiția „infracțiunii” face trimitere la definiții exacte din domeniile de criminalitate enumerate la articolul 83 alineatul (1) din TFUE, astfel cum sunt prevăzute în legislația europeană în vigoare.

- Confiscarea (articolul 3)

Această dispoziție include (parțial) articolul 2 din Decizia-cadru 2005/212/JAI și (parțial) articolul 3 din Decizia-cadru 2001/500/JAI. Articolul instituie obligația statelor membre de a permite confiscarea instrumentelor și a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni ca urmare a pronunțării unei condamnări definitive și de a face posibilă confiscarea bunurilor cu o valoare echivalentă celor provenite din săvârșirea de infracțiuni.

- Competențe de confiscare extinse (articolul 4)

Confiscarea extinsă reprezintă capacitatea de a confisca bunurile care depășesc beneficiile directe obținute prin comiterea unei infracțiuni. O condamnare penală poate fi urmată de o confiscare extinsă nu numai a bunurilor care provin din infracțiunea în cauză, ci și a altor bunuri în legătură cu care instanța stabilește că acestea reprezintă produse provenite din săvârșirea altor infracțiuni similare.

Competențele de confiscare extinse sunt deja prevăzute în legislația UE. Decizia-cadru 2005/212/JAI prevede obligația statelor membre de a permite confiscarea bunurilor deținute direct sau indirect de către o persoană condamnată pentru comiterea anumitor infracțiuni grave (legate de activități de criminalitate organizată și de terorism). Cu toate acestea, prezenta decizie-cadru stabilește normele minime alternative în domeniul confiscării extinse, lăsând la latitudinea statelor membre să aplice una, două sau toate cele trei opțiuni. Raportul Comisiei privind punerea în aplicare a arătat că aceste dispoziții sunt neclare și că au condus la o transpunere fragmentată. În plus, opțiunile alternative existente în materie de confiscare extinsă au limitat domeniul de aplicare al recunoașterii reciproce a hotărârilor de confiscare. Autoritățile dintr-un stat membru vor executa hotărârile de confiscare emise de alt stat

membru doar dacă acestea au la bază același opțiuni alese de statul membru respectiv. Ca urmare, recunoașterea reciprocă a hotărârilor bazate pe confiscarea extinsă este problematică.

Prezenta propunere introduce confiscarea extinsă pentru infracțiunile enumerate la articolul 83 alineatul (1) din TFUE, astfel cum sunt definite în legislația în vigoare a Uniunii. De asemenea, aceasta simplifică sistemul existent de opțiuni în domeniul confiscării extinse, prin prevederea unui standard minim comun. Confiscarea extinsă poate avea loc atunci când instanța constată, în baza unor elemente specifice, că o persoană condamnată pentru comiterea unei infracțiuni reglementate de prezenta directivă, este în posesia unor bunuri în privința cărora există probabilitatea provenienței din alte activități infracționale de natură sau gravitate similare, mai degrabă decât din orice alt gen de activități. Confiscarea extinsă este exclusă în cazurile în care activitățile infracționale similare nu ar putea face obiectul unor proceduri penale ca urmare a intervenirii prescripției, în conformitate cu dreptul penal național. De asemenea, propunerea exclude aplicarea confiscării în cazul produselor provenite din săvârșirea unor presupuse infracțiuni pentru care persoana vizată a fost achitată definitiv într-un proces anterior (menținându-se, așadar, prezumția de nevinovăție garantată în temeiul articolului 48 din Carta drepturilor fundamentale) sau în alte situații în care se aplică principiul *ne bis in idem*.

- Confiscarea care nu se bazează pe o sentință de condamnare (articolul 5)

Acest articol introduce dispoziții privind confiscarea care nu se bazează pe o sentință de condamnare, în situații limitate, pentru a aborda cazurile în care nu se poate desfășura urmărirea penală. Astfel, se referă la confiscarea conexă unei infracțiuni, însă permite statelor membre să opteze pentru impunerea confiscării de către instanțele penale și/sau civile/administrative. Procedurile care nu se bazează pe o sentință de condamnare permit înghețarea și confiscarea unui bun independent de condamnarea penală anterioară a proprietarului.

Pentru a îndeplini cerința proporționalității, propunerea nu introduce aplicarea confiscării care nu se bazează pe o sentință de condamnare în toate cazurile, ci o permite doar în circumstanțele în care o condamnare penală nu poate fi dispusă întrucât persoana suspectată a decedat, suferă de o boală permanentă ori atunci când se sustrage urmăririi penale sau boala acesteia împiedică urmărirea efectivă în justiție într-un termen rezonabil de timp și implică riscul intervenirii prescripției legale.

Această dispoziție reflectă prevederile Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției. Pentru a facilita cooperarea internațională în domeniul confiscării, Convenția încurajează statele semnatare să ia în considerare adoptarea măsurilor necesare pentru a permite confiscarea produselor provenite din săvârșirea unor infracțiuni de corupție, în absența unei condamnări penale, în cazurile în care autorul infracțiunii nu poate fi urmărit penal din motive de deces, sustragere de la urmărirea penală, absență sau în alte cazuri adecvate [art. 54 alineatul (1), litera (c)]. De asemenea, raportul se bazează pe activitatea Grupului de Acțiune Financiară Internațională al OCDE (GAFI), care încurajează statele membre să aibă în vedere adoptarea de măsuri care să permită confiscarea instrumentelor sau produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni fără a fi necesară o condamnare penală anterioară sau luarea unor măsuri care impun autorului prezumat al unei infracțiuni să demonstreze originea licită a bunurilor presupuse a fi pasibile de confiscare (Recomandarea nr. 3). De asemenea, această dispoziție se inspiră din opiniile exprimate în cadrul Grupului Lyon-Roma al G8 într-un raport care subliniază că, deși, în principiu, confiscarea ar trebui să se bazeze în continuare pe o sentință de condamnare, există cazuri în care urmărirea penală nu

este posibilă întrucât pârâtul a decedat, se sustrage urmăririi, nu există suficiente probe pentru demararea urmăririi penale sau din alte motive tehnice⁴⁰. Introducerea dispozițiilor care prevăd confiscarea în absența unei condamnări penale a fost susținută, de asemenea, de practicienii reușiți în cadrul Rețelei Interagenției Camden de Recuperare a Creanțelor și al Platformei oficiilor de recuperare a creanțelor.

- Confiscarea aplicată terților (articolul 6)

Adesea, pentru a evita confiscarea, infractorii își transferă activele unor terți de îndată ce constată că fac obiectul unei anchete. Confiscarea aplicată terților presupune confiscarea activelor care au fost transferate de o persoană anchetată sau condamnată către părți terțe. Dispozițiile naționale privind confiscarea diferă de la un stat membru la altul, fapt ce afectează recunoașterea reciprocă a hotărârilor de înghețare și confiscare a bunurilor transferate unui terț.

Pentru a îndeplini cerințele legate de proporționalitate și pentru a proteja poziția unei părți terțe care dobândește proprietăți cu bună-credință, prezenta propunere nu introduce dispoziții de armonizare minimă care să prevadă confiscarea aplicată terților în toate cazurile. Această dispoziție prevede posibilitatea confiscării aplicate terților pentru produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni sau alte bunuri ale pârâtului primite la un preț inferior valorii de piață și în legătură cu care o persoană rezonabilă aflată în poziția unui terț ar putea suspecta că sunt obținute ca urmare a unor activități infracționale sau că au fost transferate pentru a conturna măsurile de confiscare. Articolul precizează că trebuie testat criteriul persoanei rezonabile în baza unor elemente și circumstanțe concrete, pentru a se evita deciziile arbitrare. În plus, confiscarea aplicată terților ar trebui să fie posibilă numai după realizarea unei evaluări bazate pe elemente concrete, care să ateste că este puțin probabil ca măsura confiscării proprietăților persoanei condamnate, suspectate sau acuzate să poată fi aplicată, ori în situațiile în care obiectele unice trebuie restituite proprietarului de drept.

- Înghețarea (articolul 7)

Primul alineat al acestei dispoziții impune obligația statelor membre de a permite înghețarea bunurilor sau instrumentelor care riscă să dispară, să fie ascunse sau să fie transferate în afara jurisdicției instanțelor, pentru a face posibilă confiscarea lor ulterioară. De asemenea, precizează că aceste măsuri trebuie dispuse de către o instanță.

Introducerea posibilității de a folosi aceste competențe de înghețare în cazuri urgente, pentru a împiedica dispariția bunurilor în situațiile în care așteptarea unei hotărâri judecătorești ar compromite eficacitatea măsurii de înghețare, este de multă vreme o preocupare prioritară a procurorilor și a autorităților de aplicare a legii. Al doilea alineat din prezentul articol solicită statelor membre să adopte măsuri prin care să se asigure că bunurile în pericol să dispară, să fie ascunse sau să fie transferate în afara jurisdicției instanțelor, pot fi înghețate imediat de către autoritățile competente, înainte de a se cere pronunțarea unei hotărâri judecătorești sau până la pronunțarea acesteia.

- Măsurile de salvagardare (articolul 8)

⁴⁰ Raport final al proiectului italian privind „Confiscarea: aspecte juridice și cooperarea internațională” elaborat în cadrul subgrupului afaceri juridice penale (CLASG) al Grupului Lyon-Roma al G8.

Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, drepturile fundamentale, precum dreptul de proprietate, nu sunt absolute. Acestea pot fi supuse unor restricții, în mod legitim, cu condiția ca aceste restricții să fie prevăzute prin lege, să fie necesare, cu respectarea principiului proporționalității, și să răspundă efectiv unor obiective de interes general sau necesității de a proteja drepturile și libertățile altor persoane, cum este cazul în cadrul prevenirii criminalității organizate.

Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene garantează dreptul la o cale de atac eficientă și dreptul la un proces echitabil. În măsura în care hotărârile de înghețare sau confiscare dispuse interferează cu dreptul de proprietate sau alte drepturi fundamentale, acestea trebuie să poată fi contestate de către părțile afectate, în condițiile prevăzute de prezentul articol.

Legislația în vigoare a UE (de exemplu, articolul 4 din Decizia-cadru 2005/212/JAI) prevede că statele membre se asigură că legislația națională prevede căi de atac suficiente pentru persoanele afectate.

Pentru a respecta pe deplin prevederile Cartei drepturilor fundamentale, acest articol introduce garanții minime la nivelul UE. Acestea urmăresc să asigure respectarea prezumției de nevinovăție, dreptul la un proces echitabil (inclusiv respectarea principiului *ne bis in idem*), existența unor căi de atac eficiente în fața unei instanțe judecătorești și dreptul de a fi informat despre exercitarea acestor căi de atac.

- Determinarea amplitudinii măsurii de confiscare și executarea eficace (articolul 9)

Persoanele suspectate că aparțin unor organizații de criminalitate organizată au reușit cu succes să își ascundă activele, fiind consiliați adesea de profesioniști în domeniu. Anchetele privind activele în vederea unei posibile confiscări ulterioare sunt, în general, îndelungate și trebuie realizate în termenul impus de procedurile penale aferente.

În cazul în care o a fost emisă o hotărâre de confiscare, însă acesta nu a putut fi executat întrucât nu au fost identificate bunuri suficiente sau nu a fost descoperit niciun bun, acest articol impune statelor membre să permită, în măsura în care este necesar, desfășurarea de anchete financiare privind patrimoniul persoanei care să facă posibilă executarea unui asemenea ordin. Această dispoziție abordează problema intervenirii prescripției activităților de confiscare la finalizarea procesului penal și permite ca hotărârile neexecutate sau executate parțial să se aplice în cazul bunurilor ascunse anterior care au reapărut între timp, chiar în condițiile finalizării procesului penal.

- Gestionarea bunurilor înghețate (articolul 10)

Această dispoziție vizează facilitarea gestionării bunurilor înghețate în vederea aplicării unei posibile confiscări ulterioare. Articolul solicită statelor membre să introducă măsuri care urmăresc să asigure o gestionare adecvată a acestor bunuri, în special prin conferirea de competențe de a valorifica bunurile înghețate, cel puțin atunci când acestea riscă să-și piardă valoarea sau a căror întreținere devine prea costisitoare.

- Eficacitatea și obligațiile de raportare (articolul 11)

Această dispoziție introduce obligații de raportare pentru statele membre, care vor contribui la generarea de statistici ce urmează a fi folosite în scopul realizării de evaluări.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind înghețarea și confiscarea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni în Uniunea Europeană

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (2) și articolul 83 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European⁴¹,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor⁴²,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Câștigul financiar constituie principalul motiv care stă la baza criminalității organizate transfrontaliere. Pentru a fi eficace, autoritățile de aplicare a legii și cele judiciare ar trebui să dispună de mijloacele de a depista, îngheța, gestiona și confisca produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni.
- (2) Activitatea grupurilor infracționale nu este limitată de frontiere, aceste grupuri achiziționând tot mai mult bunuri în statele membre ale UE și în țările terțe. Există o necesitate crescândă pentru existența unei cooperări eficiente între autoritățile de aplicare a legii în domeniile recuperării activelor și asistenței judiciare reciproce.
- (3) Deși statisticile existente sunt limitate, sumele recuperate corespunzătoare bunurilor provenite din activități infracționale în Uniune par insuficiente în raport cu produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni. Studiile au arătat că, deși reglementate de legislația UE și prevăzute de legislațiile naționale, procedurile de confiscare rămân insuficient aplicate.
- (4) Programul de la Stockholm⁴³ și concluziile Consiliului Justiție și afaceri interne în materie de confiscare și recuperare a activelor, adoptate în iunie 2010, subliniază

⁴¹ JO C , , p. .

⁴² JO C , , p. .

importanța identificării, confiscării și redirecționării cu mai multă eficacitate a activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni.

- (5) Actualul cadru legislativ al Uniunii privind înghețarea, sechestrarea și confiscarea bunurilor constă în Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii⁴⁴; Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor⁴⁵; Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea⁴⁶; Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare⁴⁷.
- (6) Rapoartele Comisiei privind punerea în aplicare a Deciziilor-cadru 2005/212/JAI, 2003/577/JAI și 2006/783/JAI arată că regimurile existente de confiscare extinsă și de recunoaștere reciprocă a hotărârilor de înghețare și de confiscare nu sunt pe deplin eficiente. Diferențele existente între legislațiile statelor membre reprezintă un obstacol pentru procedurile de confiscare.
- (7) Prezenta directivă vizează revizuirea și extinderea dispozițiilor Deciziilor-cadru 2001/500/JAI și 2005/212/JAI. Aceste decizii-cadru ar trebui să fie parțial înlocuite în ceea ce privește participarea statelor membre la adoptarea prezentei directive.
- (8) Este necesară extinderea conceptului de produse pentru a include toate beneficiile directe și indirecte rezultate din activitățile infracționale, inclusiv reinvestirea sau transformarea beneficiilor directe, valoarea oricăror datorii evitate și orice beneficii cuantificabile.
- (9) Confiscarea instrumentelor și a produselor ca urmare a hotărârii definitive a unei instanțe și confiscarea unor bunuri de valoare echivalentă acestor produse ar trebui, prin urmare, să aibă în vedere acest concept extins în cazul infracțiunilor reglementate de prezenta directivă. Decizia-cadru 2001/500/JAI a impus statelor membre să permită confiscarea instrumentelor și produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni ca urmare a pronunțării unei sentințe definitive și să permită confiscarea unor bunuri de o valoare echivalentă produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni. Astfel de obligații ar trebui menținute pentru infracțiunile care nu sunt reglementate de prezenta directivă.
- (10) Grupările infracționale sunt implicate într-o gamă largă de activități infracționale. Pentru a combate în mod eficace activitățile de criminalitate organizată, ar putea exista situații în care să fie oportun ca o condamnare penală să fie urmată de confiscarea nu numai a bunurilor care au legătură cu o infracțiune specifică, ci și a altor bunuri considerate de instanță drept produse provenite din săvârșirea altor infracțiuni. Această

⁴³ „O Europă deschisă și sigură în serviciul cetățenilor și pentru protecția acestora”, document al Consiliului 17024/09, adoptat de către Consiliul European din 10-11 decembrie 2009.

⁴⁴ JO L 182, 5.7.2001, p. 1.

⁴⁵ JO L 196, 2.8.2003, p. 45.

⁴⁶ JO L 68, 15.3.2005, p. 49.

⁴⁷ JO L 328, 24.11.2006, p. 59.

abordare corespunde noțiunii de confiscare extinsă. Decizia-cadru 2005/212/JAI prevedea că statele membre puteau alege între trei seturi de cerințe minime pentru aplicarea confiscării extinse. Ca urmare, în procesul de transpunere, statele membre au ales diverse opțiuni care au condus la diferențe conceptuale în ceea ce privește confiscarea extinsă în cadrul jurisdicțiilor naționale. Tocmai aceste diferențe de interpretare afectează cooperarea transfrontalieră în cazurile de confiscare. Prin urmare, o armonizare suplimentară a dispozițiilor privind confiscarea extinsă prin instituirea unui standard minim unic. Confiscarea extinsă ar trebui să se aplice în cazul în care o instanță națională, în baza unor elemente concrete, precum cele legate de natura infracțiunii, veniturile legale ale unei persoane condamnate, diferența între situația financiară și standardul de viață al persoanei respective sau în baza altor informații, consideră că este mult mai probabil ca bunurile în cauză să provină din săvârșirea de infracțiuni, de aceeași natură sau mai grave decât infracțiunea pentru care persoana a fost condamnată, decât din alte activități.

- (11) În conformitate cu principiul *ne bis in idem*, este necesar să se excludă din domeniul de aplicare al confiscării extinse produsele provenite din presupuse activități infracționale pentru care persoana în cauză a fost în achitată printr-o hotărâre definitivă într-un proces anterior sau în alte cazuri în care este aplicabil principiul *ne bis in idem*. De asemenea, confiscarea extinsă ar trebui exclusă în cazul în care activități infracționale similare nu au putut face obiectul unor procese penale ca urmare a intervenirii prescripției, în conformitate cu dispozițiile naționale de drept penal.
- (12) În general, emiterea unei hotărâri de confiscare este condiționată de existența unei condamnări penale. În unele cazuri, chiar în cazurile inexistenței unei condamnări penale, confiscarea bunurilor ar trebui să fie totuși posibilă pentru oprirea activităților infracționale și pentru garantarea faptului că profiturile rezultate din activități infracționale nu sunt reinvestite în economia licită. Unele state membre permit confiscarea chiar în cazurile în care nu există probe suficiente pentru realizarea urmăririi penale, dacă o instanță, în urma unei analize a probabilităților, consideră că bunul este de origine ilicită, precum și în situațiile în care o persoană suspectată sau acuzată se sustrage urmăririi, nu poate compărea în fața instanței pentru alte motive sau a decedat înainte de finalizarea procesului penal. Această situație corespunde noțiunii de confiscare care nu se bazează pe o sentință de condamnare. Ar trebui să se adopte dispoziții care să permită confiscarea care nu se bazează pe o sentință de condamnare cel puțin în aceste ultime cazuri, în circumstanțe limitate, în toate statele membre. Această poziție este conformă cu articolul 54 alineatul (1) litera (c) din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției care prevede că fiecare stat semnatar trebuie să ia în considerare adoptarea măsurilor necesare pentru a permite confiscarea bunurilor dobândite în mod ilicit, în absența unei sentințe penale de condamnare, inclusiv în cazurile în care autorul infracțiunii nu poate fi urmărit penal din motive de deces, sustragere de la urmărirea penală sau absență.
- (13) Practica prin care o persoană suspectată sau învinuită transferă bunuri unei părți terțe în cunoștință de cauză, în vederea evitării confiscării, este comună și din ce în ce mai răspândită. Cadrul legislativ actual al Uniunii nu conține norme obligatorii privind confiscarea bunurilor transferate către părți terțe. Prin urmare, necesitatea de a permite confiscarea bunurilor transferate către terțe părți este din ce în ce mai pregnantă. Aceasta ar trebui să fie aplicată atunci când persoana învinuită nu deține bunuri care pot fi confiscate. Prevederea confiscării aplicate terților este necesară, însă în anumite

condiții, în urma unei evaluări bazate pe elemente concrete care să ateste că procedura confiscării bunurilor persoanei condamnate, suspectate sau acuzate este puțin probabil să reușească, sau în situații în care obiecte de valoare unice trebuie restituite proprietarului de drept. În plus, pentru a proteja interesele terților de bună-credință, dispunerea unei astfel de confiscări ar trebui să fie posibilă numai dacă partea terță a luat cunoștință sau ar fi trebuit să știe că produsele erau provenite din săvârșirea de infracțiuni, au fost transferate pentru a se evita confiscarea, oferite în mod gratuit sau transferate în schimbul unei sume inferioare valorii lor de piață.

- (14) Ar trebui prevăzute măsuri de conservare care să garanteze că bunurile rămân disponibile în vederea unei posibile confiscări ulterioare. Astfel de măsuri de înghețare ar trebui dispuse de către o instanță. Pentru a împiedica dispariția bunurilor înainte de emiterea unei hotărâri de înghețare de către o instanță, autoritățile competente din statele membre ar trebui să aibă dreptul de a interzice imediat transferul, modificarea, înstrăinarea sau deplasarea bunurilor supuse riscului de a fi ascunse sau transferate pentru a fi sustrate jurisdicției instanței, în urma unei solicitări pentru emiterea unei hotărâri de înghețare în vederea unei posibile confiscări viitoare, până la pronunțarea unei hotărâri de către instanță.
- (15) Adesea, persoanele suspectate sau învinuite ascund bunurile pe întreaga durată a procesului penal. Astfel, hotărârile de confiscare nu pot fi executate, persoanele care fac obiectul hotărârilor de confiscare urmând să beneficieze de bunurile lor după executarea sentinței. Prin urmare, este necesar să se poată determina dimensiunea exactă a patrimoniului care urmează să facă obiectul măsurii de confiscare, chiar și după pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare pentru comiterea unei infracțiuni, pentru a permite executarea deplină a hotărârilor de confiscare atunci când, inițial, nu au fost descoperite bunuri sau au fost descoperite bunuri insuficiente, iar ordinul de confiscare rămâne neexecutat. Având în vedere limitarea dreptului de proprietate prin hotărârile de înghețare, astfel de măsuri de conservare nu ar trebui menținute mai mult decât este necesar pentru a asigura disponibilitatea bunurilor în vederea unei posibile confiscări ulterioare. Aceasta ar putea necesita un control periodic de către instanță pentru a se asigura că scopul măsurilor de a împiedica dispariția bunurilor rămâne valabil.
- (16) Bunurile înghețate în vederea unei confiscări ulterioare ar trebui gestionate în mod corespunzător, pentru a nu-și pierde valoarea economică. Statele membre ar trebui să ia măsurile necesare, inclusiv vânzarea sau transferul bunului pentru a reduce aceste pierderi. Statele membre trebuie să ia măsurile adecvate, precum crearea unor birouri naționale centralizate de gestionare a creanțelor sau instituirea unor mecanisme echivalente (de exemplu, în cazul în care asemenea funcții sunt descentralizate), pentru a gestiona în mod corespunzător bunurile înghețate înainte de confiscare și pentru a păstra valoarea acestora, în așteptarea unei hotărâri a instanței.
- (17) Sursele de date fiabile privind înghețarea și confiscarea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sunt limitate. Pentru a permite o evaluare a prezentei directive, este necesară colectarea unui set minim de date statistice comparabile cu privire la depistarea bunurilor, procedurile judiciare și activitățile de înstrăinare a acestora.
- (18) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și, în special, dreptul de proprietate,

dreptul la respectarea vieții private și de familie și dreptul la protecția datelor cu caracter personal, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare, dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași infracțiune și principiile legalității și proporționalității sentințelor penale. Prezenta directivă trebuie să fie pusă în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii.

- (19) Măsurile prevăzute în prezenta directivă afectează în substanța lor drepturile persoanelor, nu numai ale celor suspectate sau acuzate, dar și ale părților terțe care nu fac obiectul urmăririi penale. Prin urmare, este necesar să se prevadă garanții și căi de atac specifice pentru a garanta respectarea drepturilor fundamentale ale acestora în punerea în aplicare a dispozițiilor prezentei directive.
- (20) Având în vedere că obiectivul prezentului regulament, și anume facilitarea confiscării bunurilor în materie penală, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, ci poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.
- (21) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei în ceea ce privește spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, [Regatul Unit și Irlanda și-au notificat dorința de a participa la adoptarea și aplicarea prezentei directive] sau [fără a aduce atingere articolului 4 din protocol, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive și, prin urmare, nu le revin obligații în virtutea acestora și nici nu le sunt aplicabile dispozițiile sale].
- (22) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acestora și nu face obiectul aplicării sale.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

OBIECTIVUL ȘI DOMENIUL DE APLICARE

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă instituie norme minime privind înghețarea bunurilor în vederea unei posibile confiscări ulterioare și privind confiscarea bunurilor în materie penală.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive se aplică următoarele definiții:

- (1) „produse” înseamnă orice avantaj economic obținut din comiterea unei infracțiuni; acesta poate consta în orice tip de bun și include orice reinvestire sau transformare ulterioară a beneficiilor directe de către o persoană suspectată sau învinuită, precum și orice beneficii cuantificabile;
- (2) „bunuri” înseamnă activele de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, precum și documentele sau instrumentele legale care dovedesc un titlu sau un drept asupra acestor bunuri;
- (3) „instrumente” înseamnă orice obiect utilizat sau destinat a fi utilizat, în orice mod, total sau parțial la comiterea uneia sau mai multor infracțiuni;
- (4) „confiscare ” înseamnă o sancțiune sau o măsură dispusă de o instanță în urma unui proces conex unei infracțiuni având ca rezultat deposedarea definitivă de bunul respectiv;
- (5) „înghețare” înseamnă interzicerea temporară a transferului, distrugerii, transformării, înstrăinării, deplasării bunurilor sau asumarea temporară a custodiei sau controlului bunurilor;
- (6) „infracțiune” înseamnă o infracțiune vizată de:
 - (a) Convenția elaborată pe baza articolului K.3 alineatul (2) litera (c) din Tratatul privind Uniunea Europeană privind lupta împotriva corupției care implică funcționari ai Comunităților Europene sau funcționari ai statelor membre ale Uniunii Europene⁴⁸,
 - (b) Decizia-cadru 2000/383/JAI a Consiliului din 29 mai 2000 privind consolidarea, prin sancțiuni penale și de altă natură, a protecției împotriva falsificării, cu ocazia introducerii monedei euro⁴⁹,
 - (c) Decizia-cadru a Consiliului 2001/413/JAI din 28 mai 2001 de combatere a fraudei și a falsificării mijloacelor de plată, altele decât numerarul⁵⁰,
 - (d) Decizia-cadru 2002/475/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului⁵¹, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2008/919/JAI a Consiliului din 9 decembrie 2008⁵²,

⁴⁸ JO C 195, 25.6.1997, p. 2.

⁴⁹ JO L 140, 14.6.2000, p. 1.

⁵⁰ JO L 149, 2.6.2001, p. 1.

⁵¹ JO L 164, 22.6.2002, p. 3.

⁵² JO L 330, 9.12.2008, p. 21.

- (e) Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii⁵³,
- (f) Decizia-cadru 2003/568/JAI a Consiliului privind combaterea corupției în sectorul privat⁵⁴, - {} -
- (g) Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului din 25 octombrie 2004 de stabilire a dispozițiilor minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor și sancțiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri⁵⁵,
- (h) Decizia-cadru 2005/222/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind atacurile împotriva sistemelor informatice⁵⁶,
- (i) Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate⁵⁷,
- (j) Directiva 2011/36/UE din 5 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia, precum și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a Consiliului⁵⁸,
- (k) Directiva 92/2011/UE din 13 decembrie 2011 privind combaterea abuzului sexual, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului⁵⁹.

TITLUL II

ÎNGHEȚAREA ȘI CONFISCAREA

Articolul 3

Confiscarea bazată pe o sentință de condamnare

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a putea confisca, total sau parțial, instrumente și produse provenite din săvârșirea de infracțiuni ca urmare a unei condamnări definitive pentru comiterea unei infracțiuni.
2. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a putea confisca bunurile a căror valoare corespunde produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni, în urma unei condamnări definitive pentru comiterea unei infracțiuni.

⁵³ JO L 182, 5.7.2001, p.1.

⁵⁴ JO L 192, 31.7.2003, p. 54.

⁵⁵ JO L 335, 11.11.2004, p. 8.

⁵⁶ JO L 69, 16.3.2005, p. 67.

⁵⁷ JO L 300, 11.11.2008, p. 42.

⁵⁸ JO L 101, 15.4.2011, p. 1.

⁵⁹ JO L 335, 17.12.2001, p. 1.

Articolul 4

Competențe de confiscare extinse

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a putea confisca, total sau parțial, bunurile deținute de o persoană condamnată ca urmare a comiterii unei infracțiuni atunci când, în baza unor elemente concrete, o instanță consideră că este mult mai probabil ca bunurile în cauză să fi fost obținute de persoana condamnată din activități infracționale similare decât din orice alte activități.
2. Confiscarea este exclusă în cazul în care activitățile infracționale similare menționate la punctul 1
 - (a) nu ar putea face obiectul unui proces penal ca urmare a intervenirii prescripției, în temeiul dreptului penal național sau
 - (b) au făcut deja obiectul unui proces penal care a avut ca rezultat achitarea definitivă a persoanei sau în alte cazuri în care se aplică principiul *ne bis in idem*.

Articolul 5

Confiscarea care nu se bazează pe o sentință de condamnare

Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a putea confisca produse și instrumente în absența unei sentințe penale de condamnare, ca urmare a unui proces penal care ar fi putut conduce la o condamnare în cazul în care persoana suspectată sau învinuită ar fi putut compărea în fața justiției, în următoarele circumstanțe:

- (a) deces sau boală permanentă a persoanei suspectate sau învinuite care împiedică orice act de urmărire penală sau
- (b) când boala, sustragerea de la actele de urmărire penală sau condamnarea persoanei suspectate sau acuzate împiedică urmărirea efectivă în justiție într-un termen rezonabil și există riscuri considerabile de intervenire a unei prescripții legale.

Articolul 6

Confiscarea aplicată terților

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a putea confisca:
 - (a) produsele care au fost transferate unor părți terțe de către o persoană condamnată sau în numele acesteia ori de către persoanele suspectate sau acuzate, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 5 sau
 - (b) alte bunuri ale persoanei condamnate care au fost transferate unor părți terțe pentru a evita confiscarea bunurilor, a căror valoare corespunde produselor.

2. Confiscarea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a bunurilor menționate la alineatul (1) este posibilă atunci când bunurile fac obiectul unei proceduri de restituire sau în cazul în care
 - (a) o evaluare, bazată pe elemente concrete referitoare la persoana condamnată, suspectată sau acuzată, indică faptul că măsura confiscării bunurilor persoanei condamnate ori ale persoanei suspectate sau învinuite în condițiile prevăzute la articolul 5, este puțin probabil să reușească și
 - (b) produsele sau bunurile au fost transferate în mod gratuit ori în schimbul unei sume inferioare valorii lor de piață, atunci când partea terță:
 - (i) în cazul produselor, avea cunoștință despre originea lor ilicită sau, în absența unor astfel de informații, o persoană rezonabilă în poziția sa ar fi putut bănui originea ilegală a acestora, în baza unor elemente și circumstanțe concrete;
 - (ii) în cazul altor bunuri, aveau cunoștință despre faptul că acestea au fost transferate pentru a evita confiscarea bunurilor a căror valoare corespunde produselor ori, în absența unor astfel de informații, o persoană rezonabilă în poziția sa ar fi putut bănui că acestea au fost transferate pentru a evita confiscarea, în baza unor elemente și circumstanțe concrete.

Articolul 7

Înghițarea

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a putea să înghițe bunurile care prezintă riscul de a dispărea, de a fi ascunse sau transferate în afara jurisdicției, în vederea realizării unei posibile confiscări ulterioare. Astfel de măsuri trebuie dispuse de către o instanță.
2. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a permite autorităților sale competente să înghițe imediat bunurile atunci când există un risc ridicat ca acestea să dispară, să fie ascunse sau transferate înainte de pronunțarea unei hotărâri de către o instanță. Aceste măsuri trebuie confirmate de către o instanță cât mai curând posibil.

Articolul 8

Măsuri de salvagardare

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele afectate de măsurile prevăzute în prezenta directivă au dreptul la o cale de atac eficace și că persoanele suspectate au dreptul la un proces echitabil, în vederea conservării drepturilor acestora.
2. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că orice hotărâre de înghițare a bunurilor este motivată, că aceasta este comunicată persoanei vizate cât mai curând posibil după executare și că aceasta rămâne în vigoare numai în

măsura în care este necesară conservării patrimoniului, în vederea unei confiscării ulterioare. Fiecare stat membru prevede posibilitatea efectivă pentru persoanele al căror patrimoniu este afectat de a introduce o cale de atac în fața unei instanțe împotriva hotărârii de înghețare, în orice moment înainte de adoptarea hotărârii de confiscare. Bunurile înghețate care nu sunt ulterior confiscate sunt restituite imediat proprietarului de drept.

3. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că orice hotărâre de confiscare a bunurilor este motivată și că aceasta este comunicată persoanei vizate. Fiecare stat membru prevede posibilitatea efectivă pentru persoanele al căror patrimoniu este afectat de a introduce o cale de atac în fața unei instanțe împotriva hotărârii de confiscare.
4. În cadrul procedurilor vizate la articolul 4, persoana suspectată sau învinuită beneficiază de posibilitatea efectivă de a contesta probabilitatea pe baza căreia bunurile respective sunt considerate produse provenite din săvârșirea de infracțiuni.
5. În cazurile prevăzute la articolul 5, persoana al cărei patrimoniu este afectat de hotărârea de confiscare va fi reprezentată de un avocat pe întreaga durată a procedurii, pentru ca drepturile la apărare să poată fi exercitate, atât în ceea ce privește încadrarea infracțiunii, cât și determinarea instrumentelor și produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni.
6. În cazul în care persoana al cărei patrimoniu este afectat este o parte terță, respectiva persoană sau avocatul acesteia sunt informate cu privire la procesul care poate conduce la o hotărâre de confiscare a bunurilor respective și au posibilitatea de a participa la respectivele proceduri în măsura necesară conservării drepturilor persoanei respective. Aceasta trebuie să aibă cel puțin dreptul de a fi audiată, dreptul de a pune întrebări și dreptul de a furniza dovezi înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive privind confiscarea.

Articolul 9

Determinarea amplitudinii confiscării și executarea efectivă

Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a permite determinarea amplitudinii exacte a bunurilor care urmează să fie confiscate ca urmare a pronunțării unei sentințe definitive de condamnare sau în urma aplicării procedurilor prevăzute la articolul 5 care au condus la o hotărâre de confiscare și pentru a permite adoptarea de măsuri suplimentare în măsura în care este necesar pentru executarea efectivă a hotărârii de confiscare.

Articolul 10

Gestionarea bunurilor înghețate

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare, precum înființarea de birouri naționale centralizate sau instituirea unor mecanisme echivalente, pentru a asigura administrarea adecvată a bunurilor înghețate în vederea aplicării unei posibile confiscări ulterioare.

2. Fiecare stat membru se asigură că măsurile menționate la alineatul (1) optimizează valoarea economică a acestor bunuri și include vânzarea sau transferul bunurilor a căror valoare este posibil să scadă.

TITLUL III

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 11

Statistici

Statele membre culeg periodic date de la autoritățile relevante și realizează statistici cuprinzătoare, în vederea evaluării eficacității propriilor sisteme de confiscare. Datele statistice colectate sunt transmise anual Comisiei și includ, pentru toate infracțiunile:

- (a) numărul hotărârilor de înghețare executate;
- (b) numărul hotărârilor de confiscare executate;
- (c) valoarea bunurilor înghețate;
- (d) valoarea bunurilor recuperate;
- (e) numărul de solicitări de executare a unei hotărâri de înghețare în alt stat membru;
- (f) numărul de solicitări de executare a unei hotărâri de confiscare în alt stat membru;
- (g) valoarea bunurilor recuperate ca urmare a executării în alt stat membru;
- (h) valoarea bunurilor care urmează a fi reutilizate în scopuri legate de aplicarea legii, în scopuri de prevenire sau în scopuri sociale;
- (i) numărul de cazuri în care se dispune confiscarea în raport cu numărul de condamnări pronunțate pentru comiterea unor infracțiuni reglementate de prezenta directivă;
- (j) numărul de cereri pentru pronunțarea unei hotărâri de înghețare și confiscare respinse de către instanțele judecătorești;
- (k) numărul de cereri pentru pronunțarea unei hotărâri de înghețare și confiscare care, în urma contestării lor în fața instanțelor judecătorești, s-au dovedit a fi neîntemeiate.

Articolul 12

Transpunerea

1. Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive în cel târziu ... [doi ani de la adoptare]. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte.

Atunci când statele membre adoptă actele, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 13

Raportarea

Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, până la [trei ani după termenul-limită de transpunere], un raport de evaluare a impactului legislației naționale existente în domeniul confiscării și recuperării activelor, însoțit, dacă este necesar, de propuneri adecvate.

Articolul 14

Înlocuirea Acțiunii comune 98/699/JAI și a Deciziilor-cadru 2001/500/JAI și 2005/212/JAI

1. Acțiunea comună 98/699/JAI, articolul 1 punctul (a) și articolele 3 și 4 din Decizia-cadru 2001/500/JAI, precum și articolele 1 și 3 din Decizia-cadru 2005/212/JAI sunt înlocuite în ceea ce privește statele membre care participă la adoptarea prezentei directive, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre cu privire la termenul de transpunere a deciziilor-cadru în dreptul național.
2. În ceea ce privește statele membre care participă la adoptarea prezentei directive, trimerile la acțiunea comună și la dispozițiile deciziilor-cadru menționate la alineatul (1) se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

Articolul 15

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 16

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European

Pentru Consiliu

Președintele

Președintele